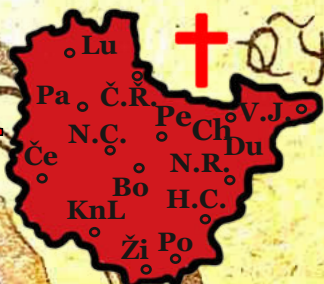

Na srdci

*(in)formační měsíčník vikariátu
Pelhřimov, regionu F. B. Vaňka*

5/25

Téma: Jak vést děti
ke křesťanství?

Doporučená cena
výtisku: 30-50 Kč

Panna Maria Nevadnoucí květ - To je název ikony, kterou Jitka Smilková z Pelhřimova vytvořila na ikonopiseckém kurzu v Želivě.

Naše Matka má své dveře stále otevřené

Milovaní čtenáři, drazí farníci!

V květnu se příroda probouzí a obléká se do jásavých barev, a kromě pestrosti nového života, je to měsíc věnovaný ženě – matce, nositelce života. Z jejího pohledu, dotyku a hlasu, by mělo dítě cítit, že je v bezpečí. Matka je někým, na koho se těšíme, protože je utěšitelkou, přijímá a miluje bez podmínek. Zapomíná na sebe, aby se z jejího života i nadále rodil, rostl a formoval nový život. Matka je obrazem milující bytosti, která vždy bude čekat na svoje dítě.

V knize Bruna Ferrera najdeme příběh Otevřené dveře. Popisuje dítku ze skotského Glasgowu, kterou přestalo bavit spolužití s rodiči. Jednou řekla: „Nechci vašeho Boha, už to nevydržím. Odcházím!“ A odešla dobýt svět.

Brzy zažila zklamání, neuměla si najít práci. A začala prodávat svoje tělo jako prostitutka. Po letech otec zemřel, matka zestárla a dcera se propadala na dno. Matka o dceři nevěděla. Protože ale tušila, kde může její dcera přebývat, vydala se jí hledat do nejbídnějších čtortí města. Navštívila krizová centra a tam vyvěsila svou fotografii. Pod ní napsala: „Stále tě miluji, vrať se domů!“

Jednou do centra přišla žena požádat o něco k jídlu. Vtom zahlédla fotku své matky. Začala plakat. Ta zpráva ji tak dojala, že se hned vydala domů.

Dorazila časně ráno. Jen co zaklepala, dveře se otevřely. Pomyslela si, že jsou v domě zloději. Ve strachu běžela do ložnice, kde ale matka spokojeně spala. Vzbudila ji: „To jsem já! Vrátila jsem se!“ Matka jí utřela slzy a objala ji. Dcera řekla: „Dveře byly otevřené, bála jsem se, že tu jsou zloději.“ Matka ale odpověděla: „Ne. Od té doby, co jsi odešla, jsem dveře nikdy nezavřela.“

*A tak, milé maminky, dovolte mi svěřit Vaše životy do rukou nebeské Matky. Ať Vám vyprosí Boží ochranu. Ať každé jídlo Vámi uvařené, každé prádlo Vámi vyprané a každá slza Vámi uroněná se stanou motlitbou za Vaše děti. Díky, že máte krátkodobou paměť na naše chyby, a nekonečnou lásku, která je nám důvodem se k Vám vracet. **P. Dušan Siard Sklenka, farář v Lukavci***

Na srdci - měsíčník farností vikarátu Pelhřimov. Za obsah odpovídá vikář P. Josef Sláčík. Redaktoři: Jan Mazanec (775 269 206, mazanec@centrum.cz), Tomáš Březina. Registrace: MK ČR E 24463.

Příští uzávěrka: 19. 5. Jedno číslo vyjde asi na 40 Kč. V nákladu 620 kusů tiskne Rain, Jindřichův Hradec. Děkujeme za příspěvky.

1. Sv. Josefa, dělníka
- 3. Svátek sv. Filipa a Jakuba, apoštolů**
- 4. Třetí neděle velikonoční**
6. Sv. Jana Sarkandra, kněze a mučedníka
8. Panny Marie, Prostřednice všech milostí
10. Sv. Jana z Avily, kněze a učitele církve
- 11. Čtvrtá neděle velikonoční**
13. Panny Marie Fatimské
- 14. Svátek sv. Matěje, apoštola**
- 16. Svátek sv. Jana Nepomuckého, hlavního patrona Čech**
- 18. Pátá neděle velikonoční**
20. Sv. Klementa Hofbauera, kněze
22. Sv. Rity z Cascie, řeholnice
- 25. Šestá neděle velikonoční**
26. Sv. Filipa Neriho, kněze
27. Sv. Augustina z Canterbury
- 29. Slavnost Nanebevstoupení Páně**
30. Sv. Zdislavy
- 31. Svátek Navštívení Panny Marie**

Z osobností měsíce: svatý Florián

Památku sv. Floriána si připomínáme 4. května. Světec Bavoráků, Rakušanů, Čechů i Maďarů se narodil v Zieselmaueru u Vídně v druhé polovině 3. století.

Stal se důstojníkem v římském vojsku, později vedoucím kanceláře císařského místodržícího v dnešním Lorchu. Když za císaře Diokleciána vypuklo kruté pronásledování křesťanů, bylo v Lorchu zatčeno 40 křesťanů. Florián chtěl uvězněné tajně propustit,

byl však zatčen. Odmítl zapřít křesťanskou víru a obětovat pohanským bohům. Podstoupil kruté mučení. Nakonec mu byl na krk pověšen mlýnský kámen a svržen do řeky Enže. Část světcových ostatků získal Karel IV. pro chrám svatého Víta v Praze. Svatý Florián je dnes nejznámější jako patron proti nebezpečí ohně a patron hasičů, vzýván je také proti nebezpečí vody, při suchu a neúrodě. Znázorněn je nejčastěji jako římský voják s kopím, jak hasí hořící dům. **(tb)**

Kalendárium - náš vikarát

Horní Cerekev a okolní farnosti

3. 5., 17.00 - H. Cerekev, sál ZŠ, Večer chval s Hagios (**viz plakát**)

Chvojnov a okolní farnosti

2. 5., mše svatá - Chvojnov, 1. pátek (mše, adorace)

9. 5., 18.00 - Chvojnov, mše svatá pro rodiny s dětmi

16. 5., 17.00 - Chvojnov, adorace před Nejsvětější Svátostí, 18.00 - mše svatá

17. 5., 19.00 - Chvojnov, chvály (**viz plakát**)

Kamenice nad Lipou

Kamenice - St a Pá, po mši svaté v 18.00, Litanie k Panně Marii

Častrov - májová Ne 18.30, sudý týden Čt v 16.00 po mši svaté

(1. 5., 15. 5. a 29. 5.)

8. 5., 16.00 - Váňova studánka - mše, po ní litanie k Panně Marii

Personálie

Koncem března oslavil své 60. narozeniny P. Jarosław Józef Ściera-szewski, farář v Černovicích. Opožděně přejeme vše dobré a hojnost Božího požehnání.

Pacov zve zájemce na pouť na Dobrou Vodu

Farnost Pacov připravuje na neděli 25. května pouť na Dobrou Vodu u Nových Hradů. Program bude následující: v 9:30 mše svatá v Nových Hradech, poté návštěva poutního kostela Panny Marie Těšitelky se Svatou bránou s pobožností k získání plnomocných odpustků.

Odpoledne je v plánu modlitba na nově zbudované křížové cestě z Trhových Svinů ke kostelíku Svaté Trojice.

(k 21. dubnu máme v autobuse ještě asi 20 volných míst)

P. Jaroslav Šmejkal, 739 013 592

Komentář P. Tomáše Petráčka: Papež František byl proti skartační civilizaci, která oceňuje jen výkon

Tento papež svojí vnitřní pravdivostí, bezprostředností a nelíčeným zájmem o konkrétní lidské osudy oslovoval nejen církevní katolické prostředí, ale celý svět. (...) Byl hlasem těch, na které svět zapomíná, mnohokrát se vyslovil proti tzv. skartační civilizaci, která každého, kdo neprodukuje a nespotřebovává, vytěsňuje a ničí, která oceňuje jen výkon a ty, kdo ho nejsou schopni, zbavuje lidské důstojnosti.

Proto systematicky navštěvoval bolavá místa dané společnosti – vzpomeňme na bohoslužbu na romském sídlišti v Košicích –, periferie, kde skoro žádní katolíci nejsou. Nešel si pro úspěchy, pro ovace na naplněných náměstích, ale toužil být po vzoru svého Mistra se zraněnými a vyloučenými, ve věznicích, ghettech a sirotčincích.

Odtud jeho výmluvný obraz církve jako polní nemocnice: „Je mi milejší církev otlučená, zraněná a špinavá proto, že vyšla do ulic, než církev, která je nemocná svou uzavřeností a pohodlností, s níž lne ke svým jistotám. Doufám, že více než strach z pochybení nás bude pudit strach z uzavřenosti do struktur, které nám skýtají falešnou ochranu, do norem, které z nás činí nelítostné soudce, do zvyků, v nichž se cítíme klidně, zatímco venku je množství hladovějících a Ježíš nám bez ustání opakuje: „Vy jim dejte jíst!““ (...) František svědectvím života ukázal, že pravá radost a štěstí jsou jinde než v hromadění majetku či moci.

P. Tomáš Petráček, Seznam Zprávy, kráceno

Svatý rok 2025

Jak je chápáno odpuštění během Milostivého roku?

Milostivé léto se slaví zpravidla každých dvacet pět let, aby je mohly prožít všechny generace. Každý jubilejní rok má v poslední době ústřední téma a akcentuje výzvy té doby. Např. jubilejní rok 2000 zahájil nové tisíciletí.

Od 16. století se začaly vyhlášovat také mimořádná jubilea, které měla zdůraznit události zvláštního významu. Např. rok 1933 - se slavil 1900 let od Vykoupení. V roce 2000 vyhlásil papež Jan Pavel II. jubilejní Svátý rok jako vstup do nového tisíciletí. V roce 2015 vyhlásil papež František mimořádný svátý rok milosrdenství.

Církev dala starozákonnímu jubileu nový duchovní význam. **Milostivý rok spočívá v odpuštění, jež je nabídnuté všem, a v možnosti obnovit vztah s Bohem i s druhými lidmi.** Svátý rok má upevňovat víru, vést k bratrské solidaritě uvnitř církve i ve společnosti. Volá a vybízí věřící k upřímnějšímu a důslednějšímu vyznávání víry v Krista.

Významným obsahem svatých roků je výzva k odpuštění ve všech vztazích a na všech úrovních, s čímž souvisí i možnost získání tzv. odpustků. Papež František při vyhlášení Milostivého léta připomněl, že termín "odpustek" je synonymem "milosrdenství", protože má vyjadřovat plnost Božího odpuštění, které nezná hranic.

An aerial photograph of a lush green forest with a small pond in the center. Mist or low clouds are rising from the trees, creating a serene and ethereal atmosphere. The text is overlaid on the top half of the image.

Večer chval ve Chvojnově

17/5/25

19.00

farní kostel

„Nové přikázání vám dávám: Milujte se navzájem; jak jsem já miloval vás, tak se navzájem milujte vy. Podle toho všichni poznají, že jste moji učedníci, budete-li mít lásku k sobě navzájem.“

J 13, 34-35

 [farnost_chvojnov](#)

SETKÁNÍ ŽEN
Ženy ženám

chvály slovo svědectví
občerstvení skupinky
přímluvná modlitba
svátost smíření
mše svatá

Přihlašování

Ať jsou všichni jedno jako Ty, Otče, ve mně a já v Tobě; ať jsou i oni

Sjednocené

v nás, aby svět věřil, že jsi mě poslal. J 17,21

SOBOTA 31.5.2025, 14:00
KD MRÁKOTÍN

V případě dotazů kontaktujte:
setkani.zenyzenam@gmail.com

SPOLČO HAGIOS ZVE NA

VEČER

chval

JEŽÍŠ JE SPÁSA

"V nikom jiném není spásy, není pod nebem jiného jména, daného lidem, v němž bychom mohli být spaseni."
(Sk 4,12)

SOBOTA 3.5.2025

17:00

Gymnastický sál ZŠ Horní Cerekev

Vstup z nové přístavby. Do sálu není povoleno vcházet v obuvi, proto je vhodné vzít si náhradní přezůvky.

Hagios

hagios_cz

KONFERENCE CHARIS

Výstaviště Brno
9.–13. července 2025

Motto: „...aby se rozhojnila vaše naděje mocí Ducha svatého“ (srov. Ř 15,13)

Přednášející:

P. Jozef Mihok, David Novák, P. Josef Prokeš, s. Veronika K. Barátová, Pavla Mašek, Ondra Novák, P. Vojtěch Koukal, s. Dominika P. Konečná, Otto Neubauer a další

Vstup pro pěší vchodem G2 z ulice Hlinky, vjezd pro auta 4. branou Výstaviště Brno
Informace a přihlášky na www.konferencecharis.cz nebo na tel. 777 087 736

PROGRAM

Středa 9. 7. Hudební doprovod: Chapelá

od 12.00 registrace v pavilónu F v areálu Výstaviště Brno
19.00 **mše sv. na Výstavišti Brno** (P. Christian M. Pšenička)

Čtvrtek 10. 7. Hudební doprovod: Chapelá

9.00 **modlitba chval**
9.45 **přednáška „Naděje chceme, ale kde ji brát?“** (srov. Ř 15,13) – P. Jozef Mihok
– po přestávce **modlitba** (vede P. Jozef Mihok)
15.00 **přednáška Jak se bránit pokušení beznaděje** – David Novák
16.45 **mše sv.** (P. Tadeáš R. Spišák)
19.30 **večer chval ESPE projekt GODZONE / koncert Pavel Helan a „Sonjašnyk“ / divadlo Jan Horák „Good Job“** (vhodné pro dospělé i pro větší děti)

Pátek 11. 7. Hudební doprovod: Chapelá

9.00 **modlitba chval**
9.45 **přednáška „Křest jako pramen naděje“** (2Král 5,1n) – P. Josef Prokeš
– po přestávce **adorace** (komunita Blahoslavenství + Chapelá), **zpovídání**
přednáška Naděje v myšlení a mluvení – David Novák
16.45 **mše sv.** (P. Karol Matloč)
19.30 **Paralelní večerní programy na různých místech v Brně:**
1) **Naděje pro každého** – s. Veronika K. Barátová – Výstaviště Brno, pavilón F
2) **Křest Duchem (teorie i praxe)** – Pavla Mašek, Ondra Novák, P. Vojtěch Koukal – kostel sv. Janů (minorit), Minoritská 449, Brno
3) **Speciál pro vedoucí všeho druhu** – David Novák – kostel sv. Augustina, nám. Míru 377, Brno
4) **Vyhrazeno pro mladé** – ESPE projekt GODZONE – Výstaviště Brno
5) **Biblické tance** – Komunita Blahoslavenství – Výstaviště Brno

Sobota 12. 7. Hudební doprovod: Chapelá

9.00 **modlitba chval**
9.45 **přednáška „Naděje ve zkouškách“** (Ab 3,17–18) – s. Dominika P. Konečná
– po přestávce **modlitba**
15.00 **přednáška Naděje pro druhé** – Otto Neubauer
16.45 **mše sv.** (P. Pavel Senkyřík)
19.30 **modlitba za národ(y)** – P. Jozef Mihok, Marcela Dubská a spol.

Neděle 13. 7. Hudební doprovod: Chapelá

9.00 **modlitba chval**
9.45 **přednáška „Nadějně“ příběhy** – Otto Neubauer
11.00 **mše sv.** (biskup Pavel Konzbul) a závěr konference

Změna programu vyhrazena! Aktuální rozpis najdete na internetu: <http://www.konferencecharis.cz>
Paralelní dětský program pro děti od 4 let. Účast je možná také na části programu.

Konference
pořádáno

Jihomoravský kraj

Všobecní
lékař

Credo

Hlavní
mediální
partnerství

VIRACZ

Sbor ze Slovenska zaspívá v Božejově a Libkově Vodě

V neděli 4. 5. při mších svatých v Božejově (9:00) a v Libkově Vodě (10:30) vystoupí sbor sv. Ladislava ze slovenského Rajca. Poutníci se na cestu vydají již ve čtvrtek. Navštíví Velehrad, Želiv, Pelhřimov a svatou bránu na Křemešníku. Vedoucí sboru Eva Kyšková prozradila, že jejich těleso existuje již od roku 1979. Na svém kontě má několik ocenění. Sbor vystupuje pravidelně v zahraničí, například v Římě, Paříži, Vídni, nebo v Budapešti. K těmto destinacím nyní přibude Božejov a Libkova Voda. Ukázky z repertoáru slovenských umělců můžete vzhlednout na kanálu YouTube. **(kl)**

A VIDĚL JSEM
NOVÉ NEBE
A NOVOU ZEMI...
ZJ 21, 1

Chráily

SE SPOLEČENSTVÍM NOVÝ EDEN

NEDĚLE 18. 05. 2025

16:00

KOSTEL SV. BARTOLOMĚJE
PELHŘIMOV

Kalendárium - naše diecéze (i okolí)

4. 5., Želiv, vernisáž výstavy Aleše Floriana - v prostorách staré prelatury kláštera.

8. 5., Želiv, 14-16 hodin - žehnání zvířat, hlavním bodem programu bude ukázka výcviku záchranářských psů.

10. 5., České Budějovice, Family Fest - soutěže, dílny, požehnání

15. 5., Želiv, 19.30-22 hodin - 7. jazzový hudební večer - v Klášterní restauraci zahraje jazzová formace Jan Spálený trio.

15. - 18. 5., Svatá Hora - exercicie s P. Karlem Satoriou

16. - 18. 5., Ktiš, Dětský víkend -

22. - 27. 5., Svatá Hora, Otcovo srdce - seminář pro ty, kdo chtějí více poznat Otcovo srdce, zažít uzdravení a obnovení vztahu k němu. Pořádá: Mládež pro Krista s českým týmem Otcovo srdce.

23. - 25. 5., Slavkovice u N. Města n. M., Pátý kongres o Božím milosrdenství - téma: A za koho mě pokládáte vy? Přednášky, korunka, mše, koncert Harpa Dei. Hosté: K. Lachmanová, M. Kašparů, o. Samuel, J. Byrtus...

24. 5., Sušice, Jubilejní pouť pro děti - putování, hry, křížová cesta, Andělíček, mše svatá

24. 5., Brno, Jaké neseš ovoce? - křesťanský open-air festival - koncerty, přednášky, svědectví, rozhovory, divadlo. Kapely: Brno Gospel Choir, R. Dragoun, Adorare, J. Zubajová (SK). Řečníci: P. Karas, J. Mihok, B. Černošková, OpenHeart

13. - 17. 7., Lomec, exercicie pro mládež 17-26 let s P. Liborem Všetulou s názvem "Dotkni se nebe - dotkni se sebe"

Národní pouť do Říma očima poutníka - reportáž č. 1

Když papež František vydal bulu Naděje neklame k vyhlášení Svatého roku 2025 a naši biskupové nás vyzvali k účasti na Národní pouti do Říma, moje manželka vyslyšela jejich výzvu a přihlásila nás na tuto pouť s CK VOMA Třebíč.

Pouť pro nás začala ve středu 26. března večer. Cestovalo nás celkem 45 včetně průvodce P. Pavla Habrovce a P. Jiřího Bůžka. Od prvních minut to byla opravdová pouť, ne turistický či poznávací zájezd. Atmosféra je přes papír nesdělitelná. Byla povznášející, naplňující, osvobozující, prostě nádherná řečí dnešní mládeže Boží. Přispěli k ní především oba páni faráři, ale i všichni poutníci.

Při přejíždění hranice jsme si pod vedením P. Habrovce zazpívali státní hymnu, svěřili se pod ochranu andělů strážných, Panny Marie, sv. Kryštofa, sv. Rity a dalších svatých. Cesta proběhla bez problémů a v 7 hodin ráno 27. března jsme byli v Padově. S dalšími autobusy nás bylo cca 200 českých poutníků.

V bazilice sv. Antonína sloužil mši P. Habrovec. Pak jsme vyrazili do Fiuggi, městečka asi 70 km od Říma, kde jsme přespávali. Ráno 28. března po snídani jsme vyrazili do Říma. Naší první zastávkou byla stanice metra San Giovanni, odkud to bylo jen kousek k bazilice sv. Jana v Lateránu. To je nejstarší křesťanská bazilika v Římě. Před vstupem do ní jsme museli projít bezpečnostní bránou, kterou střežili carabinieri a odebírali vše, co se nesmí pronést. To mně přišlo symbolické: Tady, poutníku, odevzdej vše špatné co do tvého života nepatří, abys mohl projít Svatou bránou a čerpat z Božího milosrdenství plnomocné odpustky.

Naše skupina mohla před branou pokleknout. Pomodlili jsme se „Svatý Bože, Svatý silný...“ a společně procházeli. Svatou branou se smí pouze vejít, a nikoli odejít, znamená to odhodlání vejít do Kristova srdce. On říká „Já jsem dveře, kdo vejde skrze mne, bude spasen.“ V bazilice byla pro 2000 „poutníků naděje“ z Česka sloužena mše svatá – hlavním celebrantem byl arcibiskup Josef Nuzík, kázal biskup Tomáš Holub.

Po mši jsme se přesunuli do baziliky sv. Pavla za hradbami, kde byla pobožnost křížové cesty, které předsedal biskup Stanislav Příbyl. Opět jsme mohli projít Svatou bránou.

V sobotu 29. března byla plánovaná audience u papeže Františka, ale z důvodu jeho rekonvalescence byla zrušena a místo toho byl volný program. Naše skupina v doprovodu obou kněží navštívila centrum Říma a některé památky (např. kostel sv. Bartoloměje, ke kterému měli vztah sv. Vojtěch a sv. Radim).

Nesdělitelný zážitek

Odpoledne jsme se vydali k bazilice sv. Petra. Znovu bezpečnostní rám a znovu pocit: „Odevzdej vše nepotřebné a pojď k Božímu milosrdenství“. Všude zní tiše čeština, rychle si hledáme místo k sezení. Jsme pár metrů od hlavního oltáře a za našimi zády pár metrů oltář sv. Václava.

Mši předsedá kardinál Dominik Duka. Kázání pronáší náš biskup Vlastimil Kročil. Pocity, které prožíváme, nemůže TV Noe zprostředkovat. Dva tisíce poutníků se česky modlí Otčenáš a zpívá svato-václavský chorál. To už mnozí ani nedozpívají... Nebo hymna, která

zde také vyznívá jako modlitba. Pak biskup Václav Malý pronáší u oltáře sv. Václava modlitbu za naši vlast a národ a poděkování Pánu Bohu za naše národní svaté. Po mši máme možnost krátce osobně promluvit s našimi biskupy a kněžími.

V neděli 30. března máme dopoledne individuální program. Je krásný slunečný den. Navštívujeme kostel sv. Klimenta, kostel sv. Marcellina a Petra a vracíme se k hlavnímu cíli dne: bazilice Santa Maria Maggiore, Panny Marie Sněžné. Opět vcházíme Svatou bránou.

Celou pouť jsme měli přednostní vstup do všech bazilik, k tomu nás opravňovala placka poutníka, kterou jsme dostali už v autobuse. Zde mši svatou sloužil arcibiskup Jan Graubner a kázání měl biskup Martin David. Po mši jsme se modlili litanie před obrazem Panny Marie Salus Populi Romani a modlitbu vedl biskup Zdeněk Wasserbauer.

Cesta domů je opět plná modliteb a sdílení toho, co nás oslovilo. V pondělí po obědě šťastně přijíždíme domů. Zůstávají myšlenky, které mi utkvěly během pouti. Biskup Holub v kázání řekl: „Tím, že

jste si připnuli na klopou placku poutníka naděje, se ještě tímto poutníkem nestanete. Naději musíme mít ve svém srdci.“ Jak se tam dostane, to odpověděl kardinál Duka: „Naděje vyrůstá z víry a dovršuje se v pravé lásce. Pán Ježíš říká, že je cesta, pravda a život. Naděje vyrůstající v našem srdci má tedy konkrétní jméno: Ježíš Kristus.“ V dalším kázání biskup David řekl: „Naděje nestačí jen mít, nadějí musíme být a nadějí musíme žít.

Chci tedy i všem čtenářům popřát, ať jsme všichni poutníky naděje v našich rodinách, na pracovištích a všude, kde se setkáváme s druhými. Ať zbytečně nenadááváme na počasí, na to, že nám prodali včerejší rohlík, ale spíše se radujeme, že máme naději. A když přijde opravdu těžký kříž, ať ho s pomocí toho, který je naší nadějí, dokážeme nést. Jak řekl biskup Stanislav Příbyl: „Nebojte se, dobře už to dopadlo, Pán Ježíš zemřel za nás a vstal z mrtvých.“ Ještě jednou: Budme Poutníky naděje.

Josef Příbyl, Chmelná

Národní pouť do Říma očima poutníka - reportáž č. 2

Z naší malé farnosti Nový Rychnov jsme se letos ve dvou společně vydaly na Národní pouť do Říma. Neměly jsme žádná očekávání – jen otevřené srdce i duši pro setkání, jaké se nezažívá každý den, dokonce ani každý rok. Měly jsme to štěstí, že jsme se přidaly ke spolupoutníkům z Brna, kteří nám nabídli místo v autobusu, který nás měl dopravit na letiště do Vídně a po přeletu zase zpět.

Zahájení cesty z Brna bylo ve znamení společných modliteb a sdílených očekávání. Jako řadoví poutníci jsme neměli žádné zvláštní povinnosti ani funkce, jen otevřené srdce a touhu být součástí něčeho většího. Bylo – a stále je – povznášející si uvědomit, že pouť u příležitosti jubilejních let se konají už po staletí.

Oproti poutníkům z dřívějších časů jsme měli velmi jednoduchou cestu, velkou část jsme absolvovali v pohodlí letadlem, a do Říma jsme dorazili během poměrně velmi krátké doby.

Na vlastní program Národní pouťi byly vyčleněny tři dny, a všechny byly nabitě po okraj zážitky zejména duchovními, ale nechyběly ani kroky po stopách dávné historie. Měli jsme obrovské štěstí, že naše kroky vedl P. Mojžíš, který o Římě a jeho krásách a duchovním i historickém bohatství má nepřeborné znalosti, a připravil nám tak nezapomenutelné zážitky.

V pátek ráno naše kroky vedly ke kostelu sv. Klimenta, ve kterém se později konaly modlitby našich biskupů a kněží a kde je pochován Svatý Cyril. Odtud jsme zamířily do Lateránské baziliky, ve které se slavila první poutní bohoslužba. Nádherně tuto nezapomenutelnou událost doprovodila schola ze Žďáru nad Sázavou.

Jako poutníci v jubilejním roce jsme měli příležitost projít do této i do dalších tří papežských bazilik Svatou branou, ponechat své staré „já“ před ní a vstoupit do Boží blízkosti. Průchod Svatou branou znamená přijmout pozvání k novému začátku, otevření srdce Bohu a ochotě změnit svůj život. Byl to velice silný zážitek...

Odpoledne se pak konala modlitba křížové cesty v bazilice svatého Pavla za hradbami (*viz foto na protější straně*). I zde jsme v pokoře a s myšlenkami na všechny své blízké, kteří nás doprovázeli v myšlenkách a modlitbách, vstoupili Svatou branou.

Foto: Michaela Petrová

V sobotu dopoledne se původně měla konat audience u Svatého otce, ale s ohledem na jeho zdravotní stav byla zrušena. Místo toho jsme měli příležitost zhlédnout další z významných míst, kudy kráčela historie – namátkou třeba Basilica Santa Maria Sopra Minerva, jediný zachovalý gotický kostel v Římě, nebo slavný Pantheon.

Srdce katolické církve

Pak už byl čas se přesunout na vrcholnou událost pouti, bohoslužbu v samém srdci katolické církve, bazilice Svatého Petra. Ta nás opravdu ohromila svou monumentálností, nádhernou výzdobou, ale jako nejpodstatnější jsme vnímali fakt, že je to místo věčného odpočinku prvního z pastýřů, vyvoleného samotným Pánem, apoštola Petra. Slyšet na tomto posvátném místě znít v češtině nejen slova bohoslužby, ale zejména na jejím konci svatováclavský chorál a naši

národní hymnu, účastnit se společného zpěvu těchto dvou nejdražších písní, to byl zážitek, který si v sobě ponese po celý život...

V neděli jsme si byli prohlédnout samé srdce Říma – Forum Romanum a Kapitol, odtud jsme se vydali přes návštěvu kostela Svatého Petra v řetězech k bazilice Santa Maria Maggiore, kde na nás čekala poslední cesta skrze Svatou bránu a poslední společná poutní bohoslužba.

Pouť nám ale ještě neskončila – P. Mojžíš nás zavedl na Svaté schody (*viz foto vlevo nahoře na této straně*), na které jsme opravdu vystoupili v pokoře, v modlitbách a po kolenou, a pak do baziliky Santa Croce in Gerusalemme (Svatého kříže v Jeruzalémě), kde je uchováno několik cenných relikvií, nejvýznamnější je břevno z Kristova kříže (*viz foto vpravo nahoře na této straně*). Všechny tyto poklady sem dala dopravit svatá Helena ve 4. století.

Do vlasti jsme se v pondělí všichni vraceli s vědomím, že slovo „pouť“ v sobě nenese jen fyzickou cestu, ale především hluboké putování srdce – cestu k sobě, k druhým i k Bohu. Odnášíme si nejen vzpomínky, ale i posilu pro další dny života – ve víře, že „Je-li Bůh s námi, kdo proti nám?“ (Řím 8,31).

Michaela Petrová a Pavlína Malátová, Nový Rychnov

Křížová cesta na Křemešník s o. Josefem - 22. 3.

Foto: Marie Krásová

Postní obnova v Horní Cerekvi s o. Michalem Pulcem

Děti z náboženství putovaly k dřevěnému kříži

Každý rok nejstarší třída dětí z chvojnovského náboženství bere v době postní dřevěný kříž a putuje s ním k jinému dřevěnému kříži nad vesnicí. Ač je cíl od fary vidět na dohled, cesta s těžkým břemenem a jednotlivými zastaveními zabere 45 minut.

Po každém zastavení jsme se střídali v nesení kříže a všelijak si pomáhali, abychom křížovou cestu zvládli.

Prudké nárazy větru nám to ale neusnadňovaly. Postupně jsme ještě na kříž lepili stříbrná srdce, která symbolizovala vděčnost za Kristovu oběť, zároveň ale i naše přiznání, že selháváme a své chyby si uvědomujeme a chceme je napravit.

Text a foto: Tomáš Březina

Oba jáhni našeho vikariátu "hostovali" v Kamenici n. L.

Dne 30. 3. v neděli na pozvání P. Václava Šiky nás v Kamenici nad Lipou navštívil jáhen Josef Hejda z Pelhřimova. Jeho kázání bylo pro nás všechny povzbuzení na další dny. Na další neděli byl pro změnu pozván jáhen Josef Kubů z Černovic. **Text a foto: Marie Maryšková**

Květná neděle a žehnání ratolestí v Novém Rychnově

Foto: Stanislava Tichá

Ikony vytvořené dvěma účastnicemi kurzu psaní ikon

V dubnu proběhl v Želivě ikonopisecký seminář pod vedením Martina Damiana. "Byla to moje první ikona, námět jsem si vybrala na internetu - je to Panna Marie Nevadnoucí květ. Jsem vděčná za kurz, na který mě vozila Alena Matiašková," svěřila se Jitka Smilková z Pelhřimova. Její výtvar je na této straně, na protější je ikona Aleny Matiaškové s názvem Panna Maria Fatimská.

Děti z chvojnovského Spolča vytvořily na 40 paškálků

O poslední postní sobotě vznikaly pod rukama dětí z chvojnovské farnosti malé paškálky. Jak dokazují fotografie, děti vytvořily s velkou pečlivostí originální a různobarevná díla. Nakonec ozdobily na 40 paškálků. Během tvoření jsme si povídali o velikonočních svátcích a symbolu velikonoční svíce. O Velké noci si děti nosí své svíce do kostela. Doma jim pak plamen nadále připomíná radostnou zvěst Velikonoc.

Text i fotografie: Tomáš Březina

U Božího hrobu v Rychnově byly také helma a meč

Foto: Stanislava Tichá

Reakce na téma Varhaníci: Občas by neškodilo ticho

Reaguji na článek časopisu 3/25 který uváděl téma „Varhaníci“.

Všichni autoři se shodli na tom, jak je hudba při mši povznášející a je téměř neoddelitelnou součástí mše svaté. Především, že já zpívat neumím, hudební

sluch nemám snad žádný a tak pro hudbu žádné velké nadšení nesdílím. Jednou jsem se pana faráře zeptal, jestli mám také zpívat, když se říká, že, kdo zpívá, dvakrát se modlí. Odpověděl mi, jen abych zpíval, ale aby to bylo slyšet jen v mé lavici.

Je tedy jasné, že mi vůbec nevádí tzv. „tichá“ mše. Kdy ale bych ticho opravdu přivítal, je chvíle po sv. přijímání, tedy chvíle, kdy mám Pána u sebe, vlastně nikdy. Ho už blíž mít ani nemohu.

Mám mu toho tolik co říct! Začínám poděkováním za můj křest, zopakují křestní slib, děkuji mu za všechno v mém životě a posílám mu své prosby za sebe i za mé bližní. Uvítal bych v této chvíli TICHŮ. Alespoň tři minuty.

Opravdu se jen velmi těžko soustředím na rozhovor s Pánem, kterého mám v této chvíli u sebe dokonce i fyzicky, když vedle mne někdo zpívá a já se nemohu ubránit tomu, abych nevnímal jeho zpěv. Co Vy na to?

Napište, jestli by Vám chvíle ticha po svatém přijímání nevádlila. Nebo naopak? Tedy že je to tak vzácná chvíle s Pánem, že zpěv je právě proto vhodný.

Josef Cívín, Sudkův Důl (farnost Černovice)

Křížová cesta v esperantu je zřejmě světovým unikátem

Křížová cesta mezi Žirovnicí a Počátkami na první pohled zaujme nevšedními nápisy pod jednotlivými zastaveními. Namísto češtiny či latiny jsou texty vyvedeny v mezinárodním jazyce esperanto. Podle dostupných informací jde o evropský a asi i světový unikát.

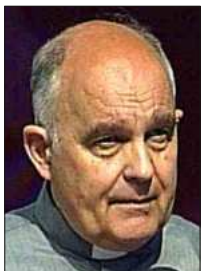
„Zjistil jsem na ústředí esperantistů v Záhřebu, že křížová cesta v esperantu nejspíš nikde jinde neexistuje,“ říká P. Max Kašparů, který stál za touto neobvyklou myšlenkou.

Nápisům, jako je například „Simon Helpas Portila Krucon“ (Simon pomáhá nést kříž), rozumí jen omezený počet lidí – esperantem mluví zhruba 1,5 milionu lidí na celém světě.

Autorem obrazů křížové cesty je žirovnický malíř Josef Bouchal, který dílo vytvořil ve stylu lidového naivního umění. „Nikdy by mě nenapadlo, že budu popisovat křížovou cestu v tomto jazyce,“ říká Bouchal, který také vybudoval tzv. Bouchalovy rybníčky a v okolí opravil řadu křížků či postavil Boží muka.

Tato netradiční křížová cesta přitahuje pozornost nejen věřících, ale i těch, kteří se zajímají o esperanto. Žirovnice se tak může právem pyšnit dílem, které nemá obdoby. **Milan Soldán, Český rozhlas**

Jak moc lze vůbec předat víru svým potomkům?

Jak víme, moc ne. Nebo: mnohdy ne. Protože víra není předávaná znalost či nacvičená dovednost. A víra roste, jak říkají výrazně oba poslední papežové, ze setkání s milujícím Bohem, který se nám přiblížil v osobě Ježíše Krista. Setkání s Bohem můžeme sice podporovat, ale nemůžeme ho za druhého člověka uskutečnit, i kdybychom chtěli sebevíc. (...)

Rodič může mít mylný dojem, že pokud je dítě malé a tedy „ovladatelné“, je možné ba nutné do něho „nasázet křesťanství, co se do něj vejde“. Pak si neuvědomuje, že dítě je spíš jako mořská houba: nasává do sebe to, v čem vyrůstá, a to zejména doma. Rodiče jsou totiž pro dítě jakousi „ikonou Boha“. To, jak je zažívá, bude mít jednou velký vliv na představu Boha, vztah k němu a formaci víry.

Má-li dítě nějak najít cestu zakoušení Boha, potřebuje být svědkem toho, jak ho zakoušejí ti, kteří ho uvádějí do života. Má-li mít dítě širší pohled na svět než jen technicko-pragmatický, kdy se jen naučí využívat vše, co se nabízí, a má-li být jednou schopno se s vírou modlit (ne jen odříkávat modlitby nebo úpět o pomoc při písemce), potřebuje i obdivovat, žasnout, zakoušet a ne jen věcně konstatovat.

Je také žádoucí, aby prostředí farnosti, a tedy i bohoslužby, bylo pro ně prostorem přátelským. To ovšem nespočívá v tom, že si bude dělat v kostele co chce bez ohledu na okolí, ale že tam bude poznávat lidi, kteří, ač nejsou příbuzní, ho mají rádi, těší se na ně, ono se může těšit na setkání s nimi - byť třeba až před kostelem.

Rodičům je dobré zdůraznit, že strach o vývoj dítěte je pochopitelný, ale je špatným rádcem a že jejich vlastní autentický (ne "hraný") život s Bohem je nejcennějším vkladem pro výchovu k víře a ve víře, který bude snad jednou, ale možná až po jejich smrti, zhodnocen.

Svět rodiny a svět okolní

Dítě sice dnes nemusí být vedeno k tomu, aby svou víru skrývalo, ale posměchu se mu může dostat stejně jako za totality a hlavně řeší záhadu, jak to, že někteří lidé jsou věřící a jiní ne - a přitom nejde o

dělení na dobré a zlé. Pomoc v této věci může být pro další vývoj víry někdy důležitější než samotná výuka náboženství. Zvláště když má jedny milované a milující rodiče, z nichž jeden víru žije, a druhý ne. Natož když má rodiče rozvedené nebo rozdělené i ve věcech víry. „Shodit“ nevěřící je medvědí službou víře dítěte či mladého člověka.

Přežít drama jejich dospívání

Myslím, že nepřeháníme, když řekneme, že dospívání je dramatem především pro dospívající dítě. A nejen v oblasti víry. Zápas mezi závislostí a nezávislostí na dospělých, drama rozporu mezi rostoucím sebevědomím a pocity méněcennosti, to nejsou malé věci. My dospělí si na to vzpomínáme hůř, protože bolavé věci člověk často vytěsňuje.

Zde, jak víme, se možnosti předávání víry velmi často blíží nule. Byť je rodič dítětem jaksi po očku pozorován, jeho rady, nabádání a všemožná „opatření“ bývají odmítána. Navíc je to doba procitajícího a lehce zranitelného svědomí, které má být dospělými respektováno. Odvrat od náboženské praxe, provokování postoji, se kterými rodiče nemohou souhlasit, ostentativní preferování nevhodných kamarádů, to vše je hra na nervy rodičů, ale většinou to není definitivní stav.

Je to spíš doba, kterou je třeba „přežít“: To necennější, co je nutné v této době uchránit, je důvěra a vzájemná otevřenost ve vztahu rodičů a dítěte. Nucení k úkonům víry (zejména ke svátosti smíření!) může být výrobou protilátek proti víře samotné! Citové vydírání („Jdi do kostela aspoň kvůli mně!“, „Jdi ke zpovědi, abys mi udělal radost!“) jsou věci deformující a neměly by mít v křesťanské rodině místo. (...)

Povzbuzení pro rodiče i prarodiče, jejichž děti "odpadly"

Dnes je nemálo věřících a řádně křesťansky žijících rodičů, kteří jsou upřímně nešťastní z životní praxe svých dospívajících i dospělých. Soužití bez manželství, život bez svátostí, distance vůči všemu, v čem po stránce náboženství děti vyrůstaly... Někteří se snaží na tuto situaci reagovat „silou“ - nucením, vyčítáním nebo odmítnutím kontaktů s dětmi a zejména s jejich „nelegitimními“ partnery či partnerkami, čili „přítelkyněmi“ či „příteli“, případně s těmi, kdo po rozvodu nahradili původního manžela či manželku. Jiní jsou smutní a vyčítají si, co všechno zavinili, případně se bojí, jak je za to Pán Bůh potrestá.

Obraz vytvořen AI

Poctivě je ale říci, že všichni jsou v této situaci bezmocní. A uznání bezmoci je východisko, z něž lze budovat něco kladného. Je-li rodič bezmocný, neznamená to, že je bezmocný Bůh a že jejich děti do smrti už nejsou schopni nic dobrého udělat, že nezmění svůj život.

Proto je dobré se inspirovat u toho, který má trpělivost „čekat až do žní“. Při již zmíněné bezmocnosti změnit současný stav zůstává rodičům několik dobrých možností: Mohou (a mají!) své potomky vytrvale doprovázet modlitbou (ale ne užít modlitbu jako „páčidlo“ k naplnění vlastních přání!). Mohou děti dál milovat, i když s nimi nesouhlasí. Pokud to jde, mají se snažit přijmout a milovat i ty, které si jejich děti oblíbí a přivedou, ať už jde o jakoukoliv formu soužití.

Nesmí být ale úzkostliví a mít dojem, že když přestanou proti situaci protestovat nebo přijmou „nelegitimní“ partnery, vyslovují tím souhlas s nesprávnou praxí svých potomků. Tyto rodiče je třeba ujistit, že jejich potomci o jejich nesouhlasu dobře vědí a nemusí jim to třikrát denně opakovat. Ale že se i přes jejich odpor rozhodli jinak. Kde udržíme lásku a komunikaci, máme možnost něco dobrého předat. Kde se láskyplný vztah „přetrhne“, jsou možnosti minimální.

Aleš Opatrný (z www.pastorace.cz, redakčně kráceno)

Typické rodičovské chyby

- „Co jsem vydržel v dětství já, musíš i Ty!“ A dítě se ptá: „A proč?“
- „Co vadilo mně, toho Tě ušetřím – to bude nejlepší!“ Jenže dítěti mnohdy vadí něco úplně jiného a tak to neocení. Nebo mu to uškodí.
- Kde nestačí autorita rodiče, tam nastrčí Pána Boha nebo autoritu církve. Nepomůže to. Dospívající děti jsou neúplatní hodnotitelé pravdivosti postojů a slov dospělých!
- „Izoluj tě od světa, aby ses nezkažil“ . To je jako vychovávat dítě v bakteriologicky sterilním prostředí. Bez setkání s infekcí není imunita! (Ale ta infekce ho nesmí zahubit.) Úzkostlivost rodiče ve věcech víry může snahy o „sterilitu prostředí“ značně podporovat. Dítě se potom „světa“ bojí nebo v dospívání do něj vpluje bez zábran a bez zásad.
- Rodič přijímá bez dalšího to, „co se dělá“ a „jak se dnes žije“, neboť je jiná doba. Tím připraví dítě o pomoc v orientaci. Donutit k nějakému jednání dospívajícího nelze, ale pomáhat mu v orientaci je třeba.
- „Musíš si počínat jako křesťan, milý potomku, protože co by tomu lidé (příbuzní, farníci atd.) řekli“? Tím lze zraňovat u dítěte úctu k pravdě a popichovat ho vlastně k tomu, aby ty druhé ("staré, protivné, pitomé, povrchní") opravdu šokoval, a tím „potrestal“.

Několik nevyžádaných rad

- 1) Netrvat v pubertě na zachovávání forem praxe víry, pokud dítě nechce (zatím!) u nich setrvat (vč. svátostí!), nenutit ho k pokrytectví!
 - 2) Nenechat se v postoji k potomkům a jejich víře „terorizovat“ představami okolí, byť by byly velmi zbožné a byť je to těžké!
 - 3) Ve vztahu k dítěti netrvat především na zachování forem zbožnosti, křesťanské morálky a křesťanského rodinného stylu (to až v „druhém sledu“, pokud jde o nedospělé, u dospělých to není možné vůbec!), ale na pravdivosti - čestnosti - ohleduplnosti (čili: uznávat a v podstatě vyžadovat „étos Rychlých šípů“ – nedělat a netrpět to, co je „nečestné a nesportovní“).
 - 4) Vědět, že nejdůležitějším „statky“ ve vztahu k potomkům, které nemají být ztraceny, jsou: komunikace - důvěra - láska - spolehlivost.
- též z článku Aleše Opatrného na www.pastorace.cz

Děti nelze úplně vlastnit, můžeme je jen nasměrovat

„S těmi by bylo dobré udělat rozhovor, oni se pořád drží za ruce, i v kostele,“ bylo mi doporučeno. Terezie a Jan Coufalovi z Pelhřimova mají dceru a čtyři syny. Při vstupu do jejich bytu se mně jako hostovi děti přišly přirozeně představit, aniž k tomu byly „štelovány“. A během hovoru byl v bytě takový klid, jaký může leckterá tříčlenná rodina závidět. A nadhled obou manželů mě vedl k zamyšlení, jestli svými dotazy nehledám potíže tam, kde nejsou.

Co je podle vás při výchově dětí nejtěžší?

Jan: Nedokážu to říct a nevybavuju si překážku, kterou bychom „nezkousnuli“. Možná proto, že jsme na své rodičovství najeli plynu a přirozeně. Nebyl problém vzdát se dosavadního volnějšího způsobu života a většinu energie a času jsme dávali dětičkám.

Terezie: Rádi jsme s nimi trávili čas. A nebrali jsme to tak, že se pro ně obětujeme.

Jan: Brali jsme je jako dar a Bohu díky za to, že jsme se jim mohli naplno věnovat. Pomohlo tomu i to, že jsem měl řadu let práci, ze které jsem chodíval domů s čistou hlavou a bez stresu.

Shodli jste se na tom, jak vést děti k Bohu – náboženství, chození do kostela, modlitby?

Terezie: I v tomhle máme shodu. Nenapadlo nás, že by děti nechodily do kostela a na náboženství. Ale kdyby Honza nebyl věřící, nevím, jak bych to zvládala.

Nastavovali jste dětem nějaká pravidla u počítačů a mobilů?

Jan: Pravidla jsme postupně upravovali s tím, jak děti dospívaly. U prvního dítěte jsme vydrželi mobil nemít do 5. třídy, ale s dalšími dětmi se to snižovalo, u každého zhruba o rok.

Terezie: Ano, pátý Vojtíšek dostal mobil už v 1. třídě.

Jan: Příliš děti nekontrolujeme, spíš hlídáme čas a trošku mluvíme do toho, jaké hry jsou pro ně vhodné.

Terezie: Ohledně času musíme občas přitlačit, ale opravdu mám důvěru, že se nekoukají na něco nevhodného. A když „přepaří“ povolený čas, samy vnímají, že to přehnaly. Když byly menší,

většinou se samy ptaly, jestli si můžou nějakou hru stáhnout. Tak jsme na ni koukli, a buď ji dovolili, nebo vysvětlili, proč ne. Teď má každé dítě na mobilu hodinu denně na zábavu. Pro plnění úkolů, nebo vzdělávání toto omezení neplatí.

Jan: Důvěra je zásadní: chceme, aby i děti cítily, že jim věříme. Ale vadí nám třeba rychlé sjíždění videí, „shortování“ – to má podle nás na děti negativní dopad, a proto jim občas domlouváme.

Takže než hranice jsou důležitější čas, komunikace, důvěra?

Terezie: No, ono se vlastně těmito třemi body automaticky zároveň nastavují i ty hranice. A kromě nich je samozřejmě důležitá láska.

Jaké způsoby řešení konfliktů se vám osvědčily?

Terezie: Násilí a řev nefunguje. Při emocích je fajn jako rodič vychladnout a pak si to s dítětem vysvětlit. Když jeden z nás dospělých je úplně „vynervovaný“, ten druhý automaticky nastupuje a zkouší řešit

spor. Protože v naštvání řeknu to, co jsem říct ani nechtěla. A když už děti samy nevědí, jak se dostat z krize, je třeba zklidnění od rodiče. A nemusí se přitom mluvit, ony samy po čase zjihnou.

Jan: Zkusili jsme si i zařvat, ale tohle nám přijde dlouhodobě efektivnější. Což neznamená, že někdy není třeba zakročit rázně.

Máte rozdělené role: třeba mamka je ta milosrdnější, obejmě dítě, kdežto táta je ten přísnější?

Terezie: Přijde mi, že jsme žádné role neměli.

Jan: Pro mě bylo vždy příjemné vidět, když si Tereзка vzala děti k sobě a oni se u ní zklidnily. A stejně tak jsem k dětem přistupoval i já. Dotyky a objetí mají hrozně velkou sílu. A když nejdou použít, tak aspoň prostě být s dětmi, sedět u nich, vzít je za ruku. Ale to předpokládá, že rodič sám je v klidu. Jde to lépe, když má sám vše vyřešené, tatínek je najedený (*úsměv*)... Obdivuji rodiče, kteří mají naložené problémy, a přesto trpělivě vychovávají děti.

Jak se dá při tolika dětech udržet dobrý manželský vztah?

Terezie: V zásadních věcech - jako výchova dětí, trávení volna, víra - jsme vždy byli a doteď jsme strašně jednotní. Asi jsme sehraný pár.

Jan (*s úsměvem*): Mělas říct: „Jsmo sehraný, vid', Honzo?“ A já měl jen zakývat: „Jo.“ (*smích*)

Potřebovali jste někdy čas sami na sebe, nebo na sebe jako pár?

Terezie: Nikdy jsme si nevymezovali takové to: „Ty se teď staráš o děti, já si chvíli беру volno.“ Co nejvíc aktivit jsme dělali přirozeně se všemi dětmi. Vyčerpávalo nás to, zároveň ale naplňovalo. A když po osmé večer děti šly spát, už jsem nedělala žádné domácí práce, chtěli jsme si užít opravdu ten čas na sebe.

Jan: Byli jsme v zápřahu oba a pomáhali jsme si. A nepopírám, víc času jen pro nás dva bych občas býval bral.

Terezie: Jasně, vyrazit si někam sami dva, to šlo až po letech.

Jan: Asi po deseti letech jsme vyjeli na procházku do lesa sami, bez dětí. Když jsme vystoupili z auta, zarazili jsme se: „To je tak jednoduchý?! Přijet, zabouchnout dveře a jít a nemuset vybalovat kočárky, shánět rozběhlé děti, balit pití, kojit, plánovat cestu s ohledem na ně?!“

O větším bytě nebo domě jste neuvažovali?

Jan: To víš, že by děti chtěly vlastní pokojíky. Ale zatím to tady kupodivu stále jde. Na větší bydlení nemáme zdroje a chuť. A čas, který tím ušetříme, můžeme věnovat dětem.

Terezie: Jsme opravdu zvyklí čas trávit spolu, nepotřebujeme se izolovat od sebe. Takže třeba ani to, že vedle nás bydlí babička, děti příliš nevyužívají, i když je to pro nás určitě podpora.

Jan: Poslouchal jsem dřív podcasty o cestování mladých rodin, kdy jsou spolu dlouho v karavanu nebo na lodi. A řekl jsem si: Když to zvládli oni, tak to zvládneme i my.

Máte pocit, že jste dětem předali to nejlepší pro jejich křesťanský život, nebo jak to říct, aby to nevyznělo jako fráze?

Terezie: Ne že bych si byla jistá, ale snad je tam nějaké nasměrování.

Jan: V Salesiánské rodině jsem v pubertě četl text, který mě oslovil: „Vaše děti nejsou vaše děti.“ Dál pokračuje zhruba takto: Jsou to děti Boží, přicházejí na svět skrz nás, ne od nás, můžeme je mít rádi, ale nelze je úplně vlastnit. Jen je máme nasměrovat. Děti jsou šíp, my jsme napnutý luk, střelí a míří On... To mě v začátcích rodičovství zbavilo tíživé odpovědnosti a dalo svobodu a radost.

Zažili jste u svých dětí někdy vzdor typu „nechci se modlit“, nebo „teď s vámi nechci jít do kostela“?

Terezie: Mám pocit, že ty starší jsou teď „vyzrálejší“ v tom, že chtějí do kostela chodit, někdy se tam i těší. Ale když byly mladší, vzdor tam byl.

Jan: Co se týká modlitby, večer máme společnou modlitbu a víc než odříkávání modliteb se učíme děkovat a prosit za konkrétní věci. A když se najde i čas popovídat si o tom, co kdo ten den prožíval, je modlitba pro děti zajímavější.

Terezie: Ono se někdy povídá i při modlitbě (*smích*) - o prožitých věcech nebo obavách z těch budoucích. Takže někdy víc diskutujeme, než se modlíme v úzkém slova smyslu. Hodně se to upravilo za covidu, kdy jsme místo online mší dělali své domácí bohoslužby slova. A děti jsme do nich co nejvíc zapojili.

Takže jste v bytovce okušovali kadidlem...

Terezie (*smích*): Ne, ale průvody se svíčkami občas byly. Zpívali jsme, střídali se ve čtení...

Jan: Drželi jsme nějak osu toho obřadu podle návodu farnosti svatého Salvátora. A inspirovali jsme se také kázáním třeba Tomáše Halíka.

Terezie: Místo kázání jsme se jich ptali, co si z textů pamatují a co si o tom myslí... A dnes náš nejstarší syn sám od sebe poslouchá *Nakopávký* a promluvy od Josefa Prokeše.

Jan: Ale zpět k původní otázce: ano, občas jsme je trochu do kostela lámali.

Terezie: Prostě jsem v naštvání někdy řekla: „Jednou jsi křesťan, je to povinnost, pojd’.“ Ale fakt si nemyslím, že by to byl vhodný přístup. Ale i tak párkrát odmítly jít - tak zůstaly doma.

Jan: Vede to k přemýšlení o otázce: „Neměl by snad člověk chodit do kostela rád?“ Běžná mše svatá podle mě není moc „baby-friendly“ (*vstřícná vůči dětem - pozn. red.*) Měla by být? Je to podobné se školou - obojí berou děti jako povinnost, ale je lepší, když jim nabídneme něco konkrétního, co je tam přitáhne.

Necítily se děti mezi vrstevníky „divní“, tím, že věří v Boha?

Jan: Ptali jsme se jich na to, nemají s tím problém, ani si nestěžovaly, že by z okolí přicházel posměch. Spíš jako adolescenti třeba diskutují

o obrazu církve, který ve společnosti není dobrý. Takže nejstaršího Honzu (*je ve 2. ročníku SŠ – pozn. red.*) jeho kamarádi konfrontují s tím, proč on takovou církev „bere“ a co mu víra přináší.

Čili myslíte, že jsou připravené na život ve většinově nevěřící společnosti?

Terezie: Snad tím, jak žijeme, i vychováváme. Strašně doufám, že si najdou takové partnery, aby si rozuměli. Věřím, že když jsme s Honzou sladění, že z toho děti něco načerpají... A asi je fajn, když třeba přípravy na manželství vedou kromě kněze i nějaká zkušená manželé, aby řekli mladým své postřehy.

Jan: Ano, někteří mladí manželé říkají, že jim někdo – doma, ve škole, v kostele – nepředal zkušenosti pro manželství. Ale za prvé, dnes si každý své zdroje najde. A za druhé: stejně si to člověk musí zakusit naživo.

Jan Mazanec

Pár postřehů z praxe k vedení dětí k víře mimo rodinu

Vedení dětí ke křesťanství, je bezesporu velkým a důležitým posláním každé křesťanské rodiny. Já osobně jako konvertita vnímám, že víra je velký nezasloužený dar, a odlišuji víru jako takovou od křesťanských hodnot, které zastává velká část lidí v naší populaci. Jde o jakýsi přirozený zákon, který lidé obecně dodržují. Jsou to tedy jakési "dvě plovoucí desky na sobě", které nám pomáhají "řekou života" proplout, tak abychom měli na konci svého života radost, že náš život k něčemu byl, něčemu a někomu posloužil.

Jak se naše děti cítí na mši?

Ve své rodině vnímám, jak je náročné už nyní děti raného školního a předškolního věku nadchnout pro víru, pro nedělní slavení ve farnosti. Náš rodičovský vzor tu nestačí. Je nutné, aby tyto děti měly i své vrstevníky a určitě i katechetu nebo správce farnosti, kterých si jich nejen všimne, ale především k nim občas "nenásilně" promluví.

Určitě není dobrá metoda typu: „já jako rodič jsem křesťan, věřím v Boha, a tedy v neděli půjdeš i ty se mnou do kostela“. Pro děti tam musí někdo či něco být, tradiční slavení mše sv. je velké tajemství.

Vždyť často i my dospělí mši jen "odsedíme a odříkáme" a málokdy vnímáme texty, slova a tajemství eucharistie. Jak se asi pak cítí naše děti při této slavnosti? Je nutné hledat, přemýšlet a na prvním místě "oslovovat" vytrvale tyto naše nejmenší, neboť jen tyto děti mohou být v budoucnosti církví třetího tisíciletí.

Zastávám i názor, že není nutné, aby dítě hned v první třídě chodilo pravidelně na náboženství, když opravdu je pro něj "utrpením" téměř každá nedělní bohoslužba. Každý z nás i dětí si cestu postupně hledá. My rodiče jsme jen "průvodci" a nabízíme, pomalu "pošťuchujeme" a modlíme se za naše ratolesti, aby si i ony našly cestu k Pánu.

Spolčo, dívky a chlapi

Osobně vnímám, že doba různých společenství mládeže (vžil se pro ně název „spolčo“) je už za námi. Mladí lidé chtějí více, jsou často

rychleji "dospělými" a vystaveni mnohým nabídkám ve svém životě. Vnímám, že pro děvčata ve věku 13+ je samozřejmostí se společně setkávat, sdílet se s tím, co která z nich prožívá, modlit se společně, ale současně vnímám, že u kluků je tomu naopak. Muž, mladý mládenec, má touhu něco dokázat, tvořit, být součástí něčeho velikého. Je zkrátka ze své přirozenosti i ve spiritualitě nastaven zkrátka jinak. Je v něm tak trochu "divoch", jak by řekl františkánský kněz Richard Rohr, který se věnuje mužské spiritualitě.

Vnímám, že často v naší církvi i v našich farnostech převažuje spiritualita ženského charakteru a pro mladé kluky tu není moc příležitostí, kde by mohli načerpat, zrát, vnímat své mužství a něco vytvářet či budovat.

Není tomu tak dávno, kdy jsme v rámci letního pobytového tábora společně s kluky i některými děvčaty v rámci odpoledního programu brousili plotovky a natírali je. Bylo vidět, jak někteří byli opravdu šťastni, že mohou i "fyzicky pracovat" a že něco vytváříme, co tady dlouho ještě bude. Je dobré tedy v rámci pastorační činnosti o oblasti mládeže vnímat odlišnosti ženské a mužské spirituality.

Martin Běhal, vedoucí pelhřimovské pobočky SVČ Síť

Otužilci a přátelé Charity nenechali ledovou výzvu nevyslyšenou. A vykoupali se v devítistupňové vodě

Celkem devatenáct odvážlivců si nenechalo ujít Aprílové otužování s Charitou Pelhřimov a vlezlo do ledové vody o teplotě 9,1°C.

Již počtvrté se 1. dubna uskutečnilo Aprílové otužování s Charitou Pelhřimov, po minulých ročnících v Horní Cerekvi však poprvé u pelhřimovského rybníka Stráž a s podporou místní otužilecké komunity.

Událost, která je krásným příkladem spojení zdravotního benefitu a síly týmové motivace, si nenechalo ujít 19 odvážlivců včetně místostarosty Zdeňka Jaroše a nepočítaně diváků. Iniciátoři z Charity Pelhřimov děkují všem za přízeň a smekají klobouk před několika netrénovanými otužilci, kteří výzvu k utužení zdraví přijali spolu s těmi zkušenějšími.

Za skvěle připravené zázemí a spolupráci patří velké poděkování týmu Stráž Baru.

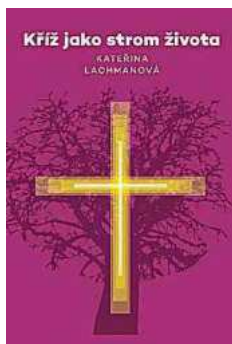
Tomáš Březina, Charita Pelhřimov

Foto: Vendula Freiová

Pohled na Kristův kříž by v nás neměl vyvolávat strach, úzkost a depresi, píše Kateřina Lachmanová. Nepřináší smrt, jak by se mohlo na první pohled zdát, ale rozhojňuje život. Proto v něm otcové církve viděli „strom života“. Kříž je hlavní symbol křesťanství, proto v něm musí být zakódována radostná zvěst, několikavrstevná „dobrá zpráva“ – ne vždy na první pohled čitelná.

Žehnání je vyslovování Božích úmyslů nebo přízně nad někým nebo něčím. Když to děláme ve víře, aktivujeme Boží moc, aby změnila osobu (včetně nás) nebo situaci z takové, jaká je teď, na takovou, jakou ji chce mít Bůh. V knížce zjistíte, jak žehnání funguje a naučíte se, jak žehnat těm, kteří vás proklínají či dráždí, jak žehnat svým manželům, manželkám, dětem, domovům i sobě.

Úžasná
moc žehnání

Richard Brunton

Pan doktor Šturma dopomohl spoustě dětem žít šťastný život v rodinném kruhu. Zasvětil svůj život dětské klinické psychologii. Za to, čeho dosáhl, vděčí mnoha okolnostem. „Rozhodně ale nešlo o náhodu. Vše je připraveno v plánu Režiséra nad námi. Když tento plán objevíte, buď ho přijmete, anebo odmítnete,“ říká o své životní a profesní dráze mezinárodně uznávaný lékař.

Dlouho jsem váhal, zda sem tuto knihu avizovat. Zdá se, že není určena pro prohloubení duchovního života. Ale přišlo mi zajímavé, že někdo dnes umístí děj příběhu do městečka, kde se běžně dějí zázraky - chození po vodě, lámání kámen hvízdáním, mluvení s anděly atd. Je to asi podobné knize Bílá Voda: "neduchovní" autor se inspiroval křesťanstvím. Třeba to někoho osloví.

Matej Kurbel je koordinátor Projektu Ezechiel ve slovenské Sereďi. "Proč když víme, že naše spása závisí na naší víře, proč se o svou víru víc nestaráme?" ptá se v tomto videu. A dává příklady toho, jak lidem přechod na "vyšší level" víry zcela změnil život. To ale žádá ochotu opustit komfortní zónu a odvahu. Za tip děkujeme Petru Holcupovi

„Dej mi, Bože, smířit se s tím, co ovlivnit nemůžu, dej mi možnost ovlivnit to, co můžu, a dej mi čas to rozebrat. Věcí, které neovlivníš, je 90 %, a kdo se s tím nesmíří, má ze života peklo,“ říká kouč Pavel Procházka. Při ilustraci konstruktivního myšlení (které podle něj mají hlavně podnikatelé a sportovci) používá i zajímavého obrazu nebe a pekla. Za kořeny zla považuje strach a nedůvěru.

Modlitbu zažehnávání zla, která vychází z kříže sv. Benedikta, nazpíval unikátní vokální sbor Harpa Dei (čtyři sourozenci, narození v Německu, ale žijící v Ekvádoru). Video rozhodně nepostrádá napětí, nechybí v něm středověké louče a skřek šelmy. V latině zpívají: "Kříž svatý ať je mým světlem, drak (d'ábel) ať mi není vůdcem..."

Tip na pouť: Jablonné v Podještědí - litoměřická diecéze

Ať pohlédneme na téměř čtyřtisícové město Jablonné v Podještědí z jakékoliv světové strany, nikdy našemu oku neunikne monumentální 50 metrů vysoká bazilika minor. Chrám sv. Vavřince a sv. Zdislavy se právem přezdívá barokní perla severních Čech. Do roku 1699 stál na jeho místě gotický kostel, který spolu s klášteřem a špitálem založila paní Zdislava.

Sama pak ošetřovala nemocné a mnoho jich uzdravila. Právě ke cti této svěťice byla později zadána nákladná přestavba, kterou projektoval vídeňský architekt Johann Lukas von Hildebrandt. Ačkoliv po staletí věřící potvrzovali, že od Boha na přimluvu paní Zdislavy obdrželi různé milosti, blahorečena byla Piem X. až roku 1907. Svatořečení se konalo roku 1995, když papež Jan Pavel II. navštívil Olomouc.

K patronce rodin proudí tisíce poutníků i dnes, s nadějí ji prosí o přimluvu za uzdravení nemocných i pomoc v těžkých životních situacích. **Hlavní pouť** ke svaté Zdislavě, která připomene 30 let od její kanonizace, proběhne v Jablonném letos **31. května v 11 hodin.** (tb)

Soutěž: poznejte fotku

Minulý úkol (foto vlevo), kříž u Mnichu, neuhodl nikdo. Tipy na fotku vpravo pošlete **do 16. 5.** na mazanec@centrum.cz či na WhatsApp (775 269 206). Výherce obdrží knihu od Matice křemešnické, které patří dík.

- - -

V čísle 4/25 se kvůli chybě tiskárny nevytiskl dvojlist uprostřed. Většinu z nich ručně doplnila **Hana Pechová**. Po špatném uložení verze pro web mě zase "zachránil" **Martin Havelka**. Oběma moc děkuji. (hm)